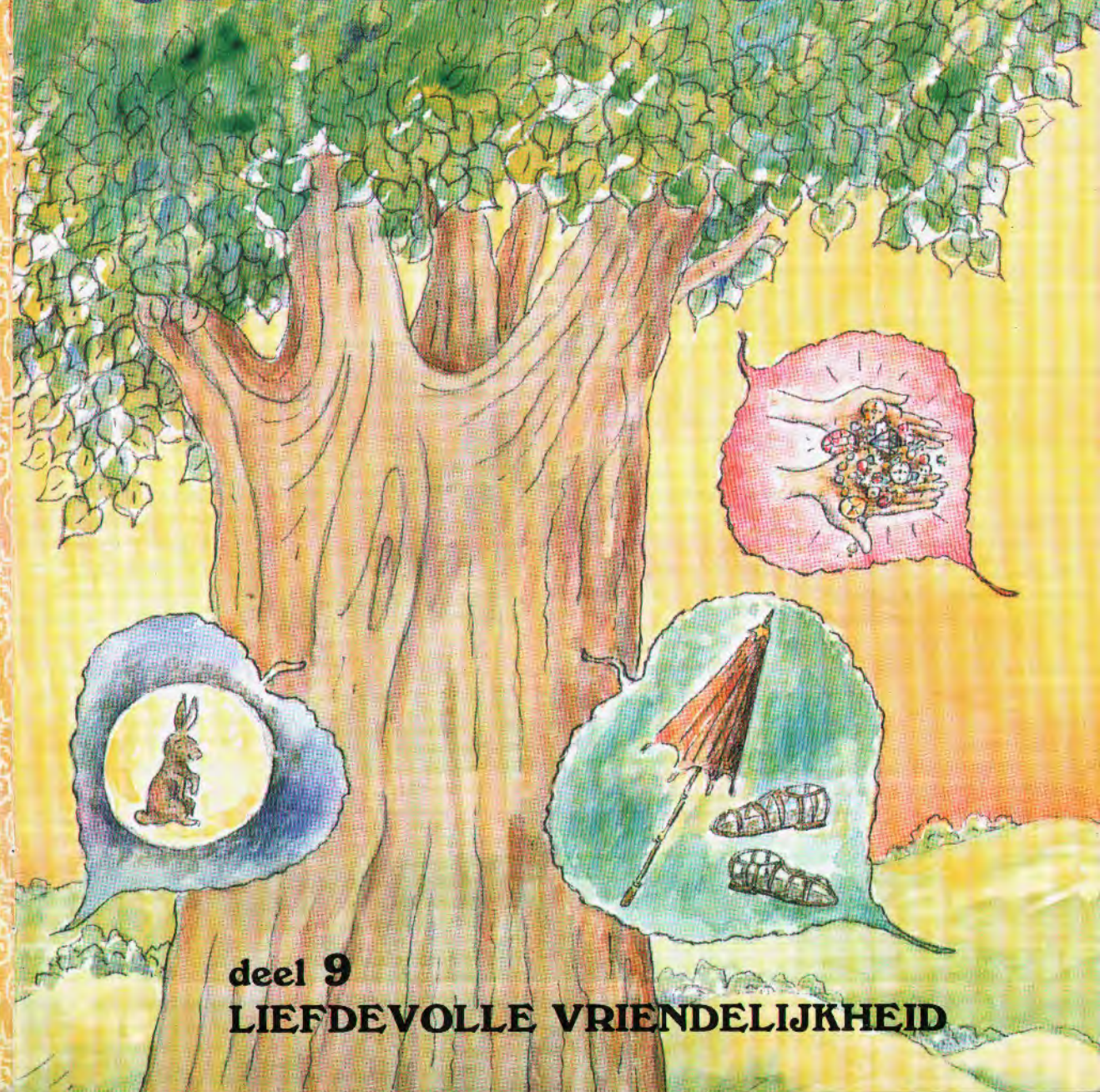

Jātaka's zijn verhalen waarin de Boeddha vertelt hoe hij in zijn vorige levens als Bodhisatta bezig was met het ontwikkelen van goede eigenschappen. Tien goede eigenschappen moest hij vervolmaken om een Boeddha te kunnen worden. Elk deeltje van deze serie gaat over één eigenschap (pāramitā). Eerst wordt de pāramitā kort uitgelegd. Dan volgt een 'idee om te doen'. Vervolgens kun je drie (bewerkte) Jātaka's lezen: makkelijk(*) minder makkelijk(**) en wat moeilijker(***) te begrijpen. Veel Dhamma-plezier.

Voor publicaties en/of nadere informatie:
Boeddhayāna Uitgeverij,
Stephensonstraat 13
2561 XP Den Haag

ONDER DE JĀTAKABOOM

deel 9
LIEFDEVOLLE VRIENDELIJKHEID

Deel 9

THE UNIVERSITY OF ALBERTA LIBRARY
EDMONTON, ALBERTA

**ONDER DE
JĀTAKABOOM**

Deel 9
Liefdevolle Vriendelijkheid

Onder de Jātakaboom:

Deel 1	Vrijgevigheid
Deel 2	Deugdzaamheid
Deel 3	Verzaken
Deel 4	Wijsheid
Deel 5	Energie
Deel 6	Verdraagzaamheid
Deel 7	Waarheid
Deel 8	Resoluut Voornemen
Deel 9	Liefdevolle Vriendelijkheid
Deel 10	Gelijkmoedigheid

Informatie over:

**Boeddhayāna Centrum Nederland:*

Het Boeddhayāna Centrum Nederland (BCN) is opgericht in 1973 en beheert twee kloosters: het Boeddhayāna Klooster te Den Haag en het Ehipassiko Klooster te Makkinga (Friesland). De hoofdmönnik en oprichter van beide kloosters is de Eerwaarde Mahā Thera Dhammawīranātha. De Eerw. Mahā Thera Dhammawīranātha is in 1953 geboren te Den Haag en werd op 14-jarige leeftijd Boeddhist. In 1977 trad hij in Indonesië onder leiding van zijn Leermeester, de Zeereerwaarde Jinamitto Nāyaka Thera, toe tot de Orde van (Therawāda) Monniken. Enige tijd na zijn inwijding kreeg de Eerw. Thera van zijn Leermeester de opdracht naar Nederland terug te keren om de Dhamma te onderwijzen.

**De Samenstellers:*

Raphael Kips (correspondent uit België en vertaler van diverse Boeddhistische teksten) heeft de jātaka's vertaald vanuit het Engels. (Stories of Buddha's Former Births; edited by E. B. Cowell; Cosmo Publications India.)

Toesitā de Klerk is werkzaam geweest in het basisonderwijs en schrijft Boeddhistische verhalen voor kinderen. Zij heeft de vertaalde jātaka's bewerkt voor kinderen.

Māyā van Lobberegt, werkzaam in het onderwijs en medewerkster van het Boeddhistische kinderblad Ayo Ayo, heeft de lay-out verzorgd.

De illustraties en omslag zijn gemaakt door Wajirā Meerveld. Zij is illustratrice van beroep en heeft reeds meerdere kinderboeken op haar naam staan.

Het geheel is tot stand gekomen onder de supervisie van de Eerwaarde Dhammawīranātha Mahā Thera.

© 1998 Boeddhayāna Uitgeverij

Uitgegeven door Boeddhayāna Uitgeverij

Samenstellers: Raphael Kips, Māyā van Lobberegt en Tusitā de Klerk

Omslag en illustraties: Wajirā Meerveld

Eerste druk: 1998/2541

ISBN 90-71329-66-6

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Waar hebben we het over . . . ?

Pāli	uitspraak	betekenis
Ānanda	Aanande	monnik in de tijd van de Boeddha
Anāthapindika	Anaathapindike	grote ondersteuner van de Boeddha
Benares	Beenaares	stad in India
Brahmadatta	Bragmadatte	koning in de tijd van de Boeddha
Dewadatta	Deewadatte	monnik en jaloerse neef van de Boeddha
Djetawana	Djeetawane	naam van een klooster
Moggallāna	Mooggallaane	hoofddiscipel van de Boeddha
Sāripoetta	Saaripoette	hoofddiscipel van de Boeddha
Takkasila	Takkasila	stad in India

Inhoud

5	Over vriendelijkheid
9	Goede vriendschap*
12	Vriendelijke woorden**
15	Het beste voedsel is vriendelijkheid***

Inhalt

1. Einleitung 1

2. Die Aufgabenstellung 2

3. Die Lösungsmethoden 3

4. Die Ergebnisse 4

5. Zusammenfassung 5

Was haben wir bei uns

1. Einleitung 1

2. Die Aufgabenstellung 2

3. Die Lösungsmethoden 3

4. Die Ergebnisse 4

5. Zusammenfassung 5

6. Literaturverzeichnis 6

7. Anhang 7

8. Schlusswort 8

Na deze woorden zei hij: „Kappa gaf me soep van gierst en wilde rijst om te drinken en een paar met water besprenkelde bladeren om te eten, zonder zout en kruiden, toen verdween mijn lichamelijke ziekte.”

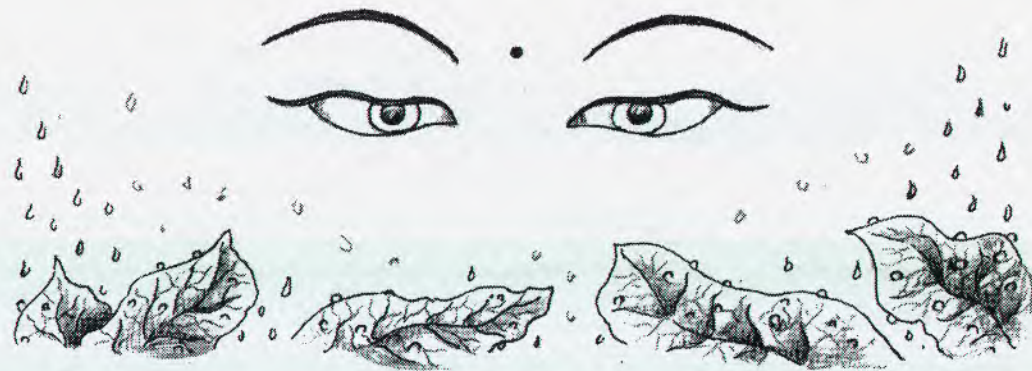
Toen Narada dit hoorde, zei hij:

*„U, die tot nog toe pure rijst at
gekookt in het kostelijkste nat
hoe kunt u dergelijke smakeloze kost velen
en nu wilde rijst met de kluizenaars delen?”*

Kesawa antwoordde:

*„Het voedsel mag grof smaken of fijn,
in porties die groot zijn of juist klein
maar een maaltijd met liefde bereid
is verreweg de beste medicijn!”*

Toen de Meester zijn verhaal had beëindigd, zei hij: „In die tijd was Ānanda de koning, Sāripoetta was Narada en ikzelf was Kappa.”

De volmaaktheid van liefdevolle vriendelijkheid of mettā pāramitā

Vriendelijkheid: het klinkt zo gewoon en het is zo bijzonder. Wie niet vriendelijk is voor zichzelf, kan het ook niet voor een ander zijn. De Boeddha zegt: 'Wees je eigen beste vriend'. Maar wat betekent dat nu eigenlijk? Dat je alles doet waar je zin in hebt omdat je anders niet vriendelijk bent voor jezelf? Dat je altijd naar anderen glimlacht omdat je vriendelijk móét zijn? Is dat vriendelijkheid? Nee, dat is jezelf en anderen voor de gek houden.

Bijvoorbeeld: na het tandenpoetsen krijg je enorme trek in iets lekkers. Je hebt geleerd dat je vriendelijk voor jezelf moet zijn, dus wat doe je? Je gaat naar je snoepdoos en smikkelt ervan tot je genoeg hebt. Mmm. Na een paar weken krijg je kiespijn. De tandarts vraagt of je wel iedere avond goed poetst? Ja, je hebt goed gepoetst, maaar . . . Opeens ben je er niet meer zo zeker van of dat nu wel de juiste vriendelijkheid was!

Vriendelijk zijn heeft te maken met doen wat goed is. Goed voor jezelf, goed voor de ander en goed voor allebei. Dus als je tegen je vriend zegt: „Neem nou geen zuurstok na het poetsen”, is dat echte vriendelijkheid. Maar je vriend zal misschien zeggen: „Jij bent ook niks aardig, wat geeft dat nou, neem er toch ook een!” Als je dan niet boos wordt op je vriend, begrijp je al heel veel van vriendelijkheid. Want dan weet je dat je vriend iets nog niet begrijpt wat jij al wel snapt. Je kunt dan proberen je vriend te helpen, maar je kunt hem ook met rust laten als je merkt dat hij het gewoon nog niet kan (of wil) begrijpen.

Ook dat is vriendelijkheid: weten wanneer je iemand kunt helpen en wanneer je iemand met rust moet laten.

Dat geldt natuurlijk ook voor jezelf! We moeten leren onszelf op het juiste moment aan te sporen en rust te geven. Als we dat niet kunnen, doen we te veel of te weinig en worden we onrustig of verward. Heel vaak ook worden we dan boos. Omdat het niet lukt. Omdat het niet gaat zoals we willen. Omdat we iets niet kunnen maar het zo graag willen kunnen. Omdat een ander het misschien wel kan . . .

En wie boos is, is niet vriendelijk. Zeker niet voor zichzelf! Een heel wijze monnik zei ooit tegen een vrouw die steeds maar boos was en vroeg hoe ze daar van af kon komen: „Wanneer u boos bent, moet u in de spiegel kijken!” Doe het maar eens. En doe ook het volgende:

Voordat je gaat slapen, denk je nog even aan de dag die voorbij is: wanneer was je vriendelijk en wanneer niet? Neem je voor om de volgende dag in ieder geval één keer meer vriendelijk te zijn! Ook al doet iemand boos of onaardig tegen jou. Je kunt jezelf daarbij helpen door te denken aan het verhaal van de Boeddha en de boze olifant. Toen een woedende olifant op de Boeddha af kwam stormen, straalde de Boeddha zoveel mettā uit, dat de woede van de olifant smolt als sneeuw voor de zon. Mettā is als de zon of als een kaars: beide geven ze licht en warmte aan iedereen. Wanneer je in een heksige bui bent en iedereen plaagt, of spookachtig vervelend, of doodsbang: kijk in de spiegel en glimlach. Dan gaan zij ook glimlachen!

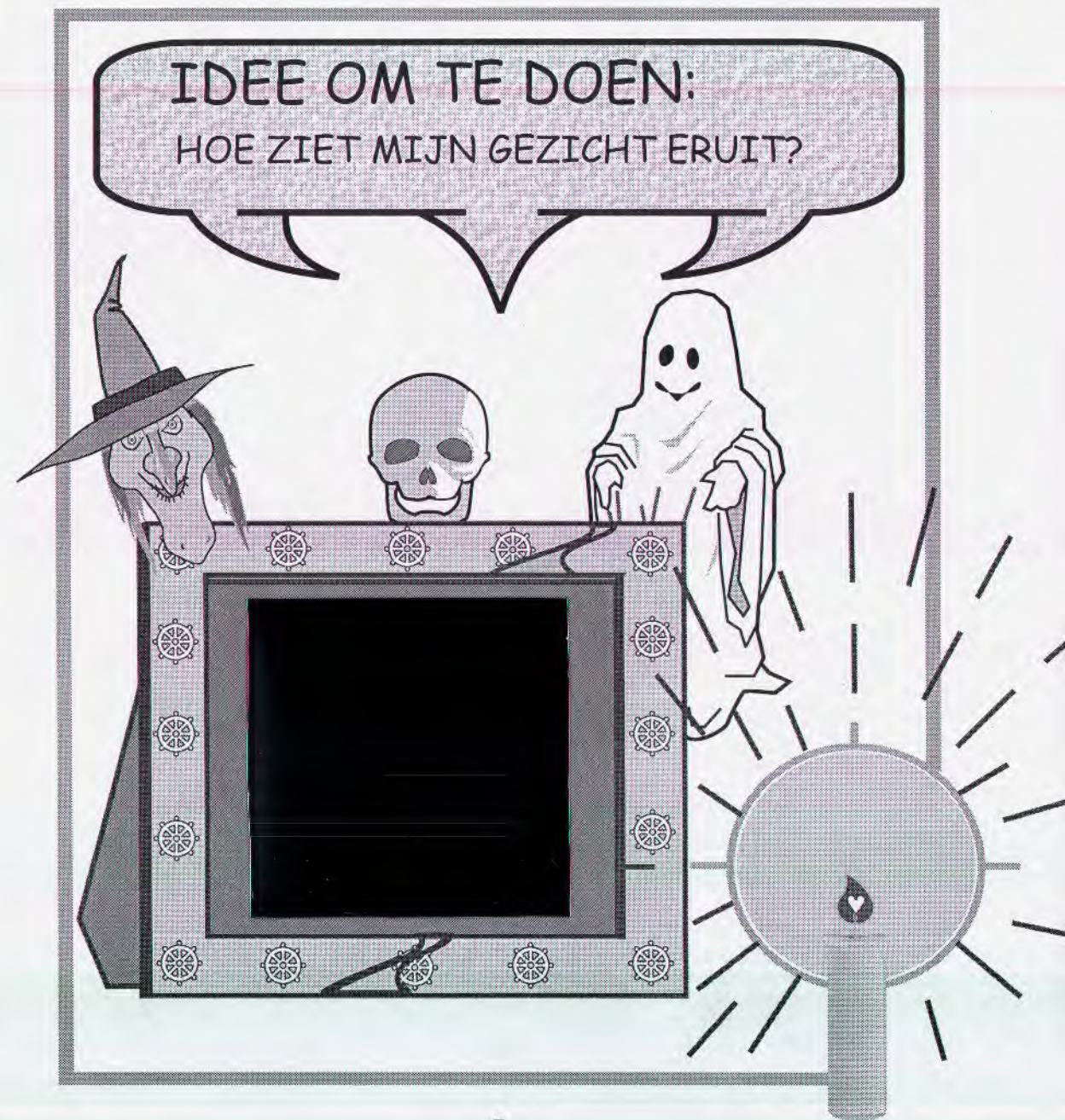
De asceet vroeg aan de koning: „Wilt u dat ik sterf of dat ik genees?” „Dat u geneest, Eerwaarde Heer!” antwoordde de koning. „Laat me dan naar de Himālaya’s gaan,” zei de asceet. „Dat is goed,” zei de koning, en hij gaf zijn dienaar Narada opdracht om Kesawa naar de Himālaya’s te brengen. Narada bracht de asceet naar de bergen en keerde toen zelf terug naar huis. Zodra Kesawa zijn vriend Kappa zag, verdween zijn verdriet en voelde hij zich een stuk beter. Kappa gaf hem soep van gierst en wilde rijst om te drinken en een paar met water besprenkelde bladeren om te eten en toen verdween ook de buikpijn van Kesawa!

Na enige tijd stuurde de koning zijn dienaar Narada weer naar de bergen om uit te vinden hoe het met de asceet was. Narada ging en zag dat de asceet helemaal gezond was. „Eerwaarde Heer,” vroeg hij, „de koning gaf u alles wat u nodig had, maar u werd niet beter. Hoe heeft Kappa u behandeld?”

*„Toen u bij de koning verbleef
werd iedere wens van u beloond
wat is het toch dat u dreef
naar de plek waar Kappa woont?”*

En Kesawa antwoordde:

*„Kappa’s woorden zijn altijd
vriendelijk en aangenaam
daardoor wordt mijn hart verblijd
en is het met mijn kwaal gedaan.”*

Zelf bleef hij helemaal alleen in de tuin van de koning. Kappa trok de bergen in en verbleef daar met de asceten. Kesawa was erg ongelukkig nu hij niet in het gezelschap van Kappa was. Hij kon er zelfs niet van slapen. En omdat hij slecht slaapt, verteerde zijn lichaam het voedsel niet goed. Kesawa kreeg hevige pijnen. Wat de koning ook deed, welke arts hij er ook bij haalde, het hielp allemaal niets.

informereren bij de Meester zelf." Hij ging naar het klooster en vroeg het aan de Boeddha. De Meester zei: „Het beste voedsel is voedsel dat in liefde en vriendelijkheid gegeven wordt. Omdat het voedsel niet met liefde en vriendelijkheid gegeven werd, gingen de monniken naar een plaats waar die vriendelijkheid wel te vinden was. Er is geen smaak, sire, die gelijk is aan de smaak van vriendelijkheid. Het zoetste gerecht dat gegeven wordt zonder vriendelijkheid is niet zoveel waard als de wilde rijst die gegeven wordt met vriendelijkheid. De wijze mensen van vroeger die ziek werden, konden niet door de koning en zijn artsen genezen worden, maar zodra zij weer bij hun vrienden waren, konden ze eten wat ze wilden. Al waren het bladeren besprenkeld met water, ze werden beter. En de Boeddha vertelde daar een oud verhaal over:

In de tijd dat Brahmadata koning van Benares was, werd de Bodhisatta geboren in een brahmanenfamilie in het koninkrijk van Kasi. Ze noemden hem de jonge Kappa. Toen hij volwassen was, ging hij naar Takkasila en studeerde daar alle wetenschappen. Daarna ging hij het religieuze leven leiden. In die tijd werd de asceet Kesawa leraar van vijfhonderd volgelingen en koos de Himālaya's als zijn verblijfplaats. De Bodhisatta ging daar ook naar toe en werd al gauw hoofd van de vijfhonderd volgelingen. Hij had vriendelijke gevoelens voor Kesawa en ze werden goede vrienden van elkaar.

Eens trok Kesawa vergezeld van zijn volgelingen naar Benares om zout en azijn te halen. Hij ging de stad in en kwam bij de paleisdeur. De koning zag de vele monniken en nodigde hen uit voor een dāna in zijn huis. Daarna bood hij de monniken aan de regentijd in zijn tuin door te brengen. Toen de regentijd afgelopen was, ging Kesawa naar de koning om afscheid te nemen. De koning zei: „Eerwaarde Heer, u bent een oude man. Blijf toch bij ons en stuur de jonge asceten naar de Himālaya's." Kesawa stemde toe en stuurde de vijfhonderd asceten naar de Himālaya's, onder leiding van de hoofddiscipel de Bodhisatta.

Goede vriendschap

In de tijd dat Brahmadata regeerde over Benares, werd de Bodhisatta geboren als een antilope. Hij leefde in het woud vlakbij een meertje. Niet ver van het meer woonde een specht in de top van een boom en in het meer zelf leefde een schildpad. De drie dieren werden vrienden en leefden met elkaar in goede harmonie.

Eens gebeurde het dat een jager door het woud trok. Hij zag de voetstappen van de antilope en besloot om het dier te vangen. Hij maakte een val van leer, zo sterk als ijzer, en vervolgde zijn weg. In het begin van de nacht ging de Bodhisatta naar het meer om te drinken en hij trapte in de val. Hij gaf een lange en harde schreeuw. De specht hoorde dat en vloog uit de boom om te zien wat er aan de hand was. Ook de schildpad werd wakker en kroop uit het water. Toen ze zagen wat er gebeurd was overlegden ze samen wat ze konden doen.

De specht had een heel goed idee. Hij zei tegen de schildpad: „Vriend, jij hebt scherpe tanden, als jij nu het leer doorbijt, dan ga ik er op uit om te zorgen dat de jager een poosje wegblijft. Als we allebei ons uiterste best doen zal onze vriend zijn leven niet hoeven te verliezen." Om dit nog duidelijker te maken, uitte hij het vers:

*„Kom, schildpad, scheur het leer en bijt de val open
dan zorg ik dat de jager niet hierheen zal lopen.”*

Zo gezegd zo gedaan. De schildpad begon het leer door te knagen en de specht ging op zoek naar de rustplaats van de jager. In ochtend kwam de jager tevoorschijn; met een mes in zijn handen wilde hij op weg gaan naar de val. Maar bij de eerste stap die hij deed, werd hij in zijn gezicht geslagen door de vleugels van de specht, die luid schreeuwend om hem

heen vloog. 'Ayo, dit is een slecht teken,' dacht de jager, 'ik kan maar beter even wachten tot de vogel weg is.' Hij ging terug naar zijn hut en bleef daar een poosje wachten. Toen stond hij op, nam het mes in zijn handen en wilde weer op pad gaan. De vogel dacht bij zichzelf: 'De eerste keer kwam hij door de voordeur naar buiten, nu zal hij zeker door de achterdeur komen.' En hij ging op wacht zitten bij de achterdeur. Ook de jager dacht: 'Toen ik door de voordeur naar buiten ging zag ik een slecht voorteken, nu zal ik dus maar door de achterdeur gaan.' En dat deed hij. Maar ook nu weer werd hij in zijn gezicht geslagen door de wapperende vleugels van de specht die luid krijsend om hem heen vloog. De jager dacht: 'Deze vogel wil me niet laten gaan! Ik wacht wel tot de volgende dag.' Hij trok zich terug in zijn hut en wachtte tot de zon weer opkwam. Toen trok hij zijn mes en ging voor de derde keer op pad.

De specht vloog zo snel als hij kon naar zijn vrienden. „De jager komt eraan!” schreeuwde hij. De schildpad had alle banden doorgeknaagd op één hele taaie na. Zijn tanden leken uit te vallen en zijn hele mond was besmeurd met bloed. De Bodhisatta zag de jager komen met het mes in zijn handen. Hij trok het leer stuk en vluchtte het woud in. De specht vloog naar zijn boomtop. Maar de schildpad was te moe en te zwak om te vluchten en bleef uitgeput liggen. De jager zag hem, gooide hem in een zak en bond de zak vast aan een boom.

De Bodhisatta zag dat zijn vriend gevangen was genomen en besloot om zijn leven te redden. Dus liet hij zich aan de jager zien en deed het voorkomen alsof hij erg verzwakt en makkelijk te vangen was. De jager zag hem en dacht dat de zwakke antilope een makkelijke prooi was. Dus ging hij zonder aarzelen de antilope achterna. De Bodhisatta bleef hem net een eindje voor en leidde hem zo steeds verder en verder het bos in. Toen hij zag dat ze ver genoeg in het woud waren, maakte hij een draai en verdween uit de ogen van de jager. Zo snel als de wind nam hij een andere weg terug, naar de plek waar zijn vriend gevangen lag.

Het beste voedsel is vriendelijkheid

Dit verhaal vertelde de Meester toen hij verbleef te Djetawana en gaat over het Feest van Vriendschap.

In het huis van Anāthapindika werd, naar men zegt, elke dag aan vijfhonderd monniken dāna gegeven. Het huis was helder door het schijnsel van hun gele pijen en doordrongen van goede geuren. Op een dag maakte de koning een rondtoer door de stad en zag de monniken in het huis van Anāthapindika. Hij dacht: „Dat wil ik ook! Ik zal van nu af aan elke dag dāna geven aan de monniken.” Hij ging naar het klooster en nadat hij de Meester had gegroet, zei hij dat hij elke dag aan vijfhonderd monniken dāna wilde geven. Van toen af aan was er elke dag een grote dāna in het paleis van de koning. Maar . . . het voedsel werd gegeven zonder vriendelijkheid. De dienaren deelden het uit omdat het moest van de koning, maar ze deden het zonder liefde voor de monniken. Vandaar dat de monniken niet de moeite namen om te gaan zitten en het voedsel daar op te eten. Ze namen het mee naar de huizen van hun andere verzorgers en gaven het daar weg. Zelf aten ze het voedsel dat daar aan hen werd gegeven, - of het nu grof of fijn voedsel was, dat maakte hen niets uit.

Op een dag werd er een heleboel fruit aan de koning gegeven. De koning zei tegen zijn dienaren: „Geef dit kostelijke fruit maar aan de monniken.” De dienaren gingen naar de eetzaal. Leeg! Geen monnik te bekennen. Toen moesten ze aan de koning vertellen dat er geen monniken in het paleis waren. „Is het dan nog geen dānatijd?” vroeg de koning. „Ja sire, het is dānatijd, maar de monniken nemen het voedsel mee naar hun vertrouwde dāyaka's en geven het aan hen. Zelf eten ze dan wat ze daar krijgen, of het nu fijn of grof eten is,” antwoordden de dienaren. De koning zei verbaasd: „Ons voedsel is heerlijk en verfijnd. Waarom weigeren ze dat en eten ander voedsel? Ik zal maar eens gaan

Hierop ging de brahmaan naar de koopman en wedde dit keer met hem om tweeduizend muntstukken. Net zoals de eerste keer laadde hij de karren en bond ze aan elkaar vast. Daarna spande hij heel voorzichtig en met grote zorg en aandacht de stier in voor de voorste kar. De brahmaan ging weer op de disselboom zitten. Maar ditmaal zwaaide hij niet met de prikkelstok. Nee, hij aaide Grote Vreugde over zijn nek en zei vriendelijk: „Kom op, mijn goede vriend, trek de karren, goede vriend!” Met één enkele ruk trok de Bodhisatta de honderd karren voorwaarts, tot de laatste kar op de plek stond waar zojuist de eerste kar nog had gestaan. De rijke koopman betaalde de tweeduizend muntstukken aan de brahmaan. Maar ook veel andere mensen gaven geld aan de brahmaan voor deze prestatie van de Bodhisatta. Zo werd de brahmaan rijk door de hulp van de Bodhisatta.

En de Meester zei:

*„Spreek altijd woorden van vriendelijkheid,
nooit onvriendelijke woorden vol strijd.”*

Nadat de Boeddha dit verhaal beëindigd had zei hij: „Ānanda was de brahmaan en ikzelf de stier Grote Vreugde.”

Met zijn horens haalde hij de zak uit de boom en scheurde de stof open zodat de schildpad vrij kwam. Toen kwam ook de specht naar beneden. De Bodhisatta zei tegen zijn vrienden: „Mijn leven is door jullie gespaard en jullie hebben mij een grote vriendendienst bewezen. De jager zal nu weldra terugkomen. Dus, vriend specht, verhuis je nest naar een andere boom en jij, vriend schildpad, duik snel het water in.” En dat deden de dieren.

*„De schildpad dook in het water,
de antilope verdween wat later,
de specht verhuisde zijn gebroed
en zo kwam alles goed.”*

Toen de jager terugkwam, zag hij dat alle dieren verdwenen waren. Hij vond zijn zak opengescheurd terug en pakte hem op. Met een kapotte zak en een slecht humeur ging hij naar huis. De drie vrienden leefden nog lang in goede vriendschap met elkaar en toen ze stierven werden ze wedergeboren overeenkomstig hun daden.

Nadat de Meester het verhaal beëindigd had zei hij: „Dewadatta was de jager, Sāripoetta de specht, Moggallāna de schildpad en ikzelf was de antilope.”

Vriendelijke woorden

Eens, lang geleden, werd in het land van Gandhara de Bodhisatta herboren als een stier. Toen hij nog maar een jong kalfje was, werd hij weggegeven aan een brahmaan. In die tijd was het heel gewoon om dieren als geschenk aan heilige mensen te geven. De brahmaan noemde het kalf Grote Vreugde en behandelde het als zijn kind. Hij voedde hem met rijst en rijstepap. Toen de Bodhisatta volgroeid was, dacht hij bij zichzelf: 'Deze brahmaan heeft me met veel moeite grootgebracht. Hoe kan ik hem dit alles vergoeden? Er is in heel India niet één stier die zo sterk is als ik. Het zou goed zijn als ik geld voor hem kon verdienen met mijn kracht.' Dus zei hij tegen de brahmaan: „Ga naar een rijke koopman en wed met hem om duizend muntstukken dat uw een stier honderd volgeladen karren kan trekken.”

De brahmaan ging naar een koopman en raakte met hem aan de praat over welke stieren in de stad het sterkst waren. „Oh,” zei de koopman, „de stieren van de smid zijn sterk en die van de buurman ook, maar er zijn geen stieren te vinden die zo sterk zijn als de mijne.” Toen zei de brahmaan: „Ik weet een stier die honderd volgeladen karren kan trekken.” „Ha, waar kan men zo'n stier vinden?” lachte de koopman. „Die heb ik bij mij thuis staan,” antwoordde de brahmaan. „Laten we erom wedden,” zei de koopman. „Dat is goed,” zei de brahmaan en hij zette de prijs op duizend muntstukken.

Daarop laadde hij honderd karren vol met zand en stenen. Hij maakte ze allemaal aan elkaar vast met koorden van de axelboom. Toen baadde hij Grote Vreugde, gaf hem te eten, hing een slinger van bloemen om zijn nek en spande hem in voor de eerste wagen. Zelf nam hij plaats op de disselboom en met de prikkelstok in de lucht zwaaiend riep hij: „Kom op, jij deugniet, trek de karren, deugniet!”

Maar de Bodhisatta dacht: 'Deugniet? Ik ben helemaal geen deugniet!' En hij verzette geen poot. Het gevolg was dat de brahmaan de weddenschap verloor en duizend muntstukken moest betalen aan de koopman. Met een lege geldbuidel haalde de brahmaan de stier van de kar af en ging met hem naar huis. Thuisgekomen liet hij zich op bed vallen en hilde van teleurstelling. Toen Grote Vreugde binnenkwam en hem zo zag liggen, vroeg hij of de brahmaan een dutje aan het doen was. „Hoe zou ik kunnen slapen nu ik duizend muntstukken heb verloren?” zei de brahmaan verdrietig. „Brahmaan, al die tijd dat ik in uw huis leef, heb ik ooit één pot gebroken? Heb ik ooit iemand iets aangedaan? Heb ik er ooit een bende van gemaakt?” „Nooit, mijn kind.” „Waarom noemde u mij dan een deugniet? Het ligt niet aan mij dat u nu duizend muntstukken kwijt bent, maar aan u zelf! Ga naar de koopman en wed met hem om tweeduizend muntstukken. Denk er alleen wel goed aan om mij niet meer uit te schelden.”

